03/11/2021

ÎN CENTRUL SFINTEI LITURGHII STĂ MAREA TAINĂ A SFINTEI EUHARISTII

În predica anterioară am atestat faptul că credinciosul este unit cu Trupul înviat al lui Hristos prin împărtășirea cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului în timpul Tainei Euharistiei. Prin acest eveniment se împlinesc cuvintele Domnului: „Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el.” (Ioan 6:56). Pentru a înțelege pe deplin dimensiunile benefice mai largi ale Marii Taine a Euharistiei, este necesar să răspundem la următoarea întrebare:
De ce se numește Taina Sfintei Euharistii?
Conform Sfinților Evangheliști, în timpul Cinei cele de Taină, Iisus a luat pâinea și, după o rugăciune de mulțumire, a rupt-o în bucăți și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați mâncați; acesta este trupul meu.” Apoi a luat paharul și, după ce a rostit o rugăciune de mulțumire, le-a dat, zicând: „Beți din acesta, toți. Acesta este sângele meu, al legii celei noi, care s-a vărsat pentru mulți pentru iertarea păcatelor.” (Matei 26, 26-27) Auzim aceleași cuvinte repetate de Preot în fiecare Dumnezeiască Liturghie. Datorită faptului că Cina cea de Taină a fost precedată de o Rugăciune de Mulțumire a lui Iisus, același lucru îl face și preotul oficiant atunci când începe rugăciunea cea mare a „Anaforei” sau „Rugăciunea Euharistică”. Din

acest motiv, este numită „Taina Sfintei Euharistii”, care în greacă înseamnă literal „sfânta mulțumire”.
Cu toate acestea, acesta nu este singurul motiv. Întreaga Taină a Sfintei Euharistii este un mod de a-I MULTUMI LUI DUMNEZEU. Credinciosul individual, ca și întreaga Biserică, oferă Daruri de recunoștință lui Dumnezeu iubitorul de oameni pentru nenumăratele lucruri bune – atât cunoscute, cât și necunoscute – pe care ni le-a dăruit și continuă să le dăruiască. Acest lucru, printre altele, este subliniat în rugăciunea punerii înainte, pe care Preotul o spune după Marea Intrare, când Sfintele Daruri, adică Pâinea de pe Sfântul Disc și Vinul din Sfântul Potir, sunt aduse la Sfântul Altar. Preotul exclamă: „Doamne Dumnezeule Atotputernic… fă-ne vrednici a-Ți aduce daruri și jertfe duhovnicești… și ne învrednicește… să se sălăşluiască Duhul cel bun al harului Tău peste noi, peste aceste daruri puse înainte şi peste tot poporul Tău.”
Momentul „jertfei euharistice” a Sfintelor Daruri se apropie când Preotul, ridicând Sfântul Disc cu Pâine, și Sfântul Potir cu Vinul, exclamă: „Ale Tale dintru ale Tale, Ție-ți aducem de toate și pentru toate.” Adică: Doamne, dorim să-ți oferim aceste daruri de mulțumire pentru infinitele lucruri bune pe care ni le-ai dat și ni Le dai în continuare, căci nu avem nimic al nostru. De aceea am ales Pâinea și Vinul, care sunt creațiile Tale, pentru a fi aduse la tine ca daruri de mulțumire. Le oferim pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi de la începutul creației până în această zi, în tot locul stăpânirii Tale.
În acest moment, Taina Sfintei Euharistii atinge punctul culminant! Preotul îl roagă pe Dumnezeu Tatăl să trimită Duhul Său Cel Sfânt asupra Sfintelor Daruri pentru a împlini Taina: „fă, adică, pâinea aceasta, Cinstit Trupul Hristosului Tău. Iar ceea ce este în potirul acesta, Cinstit Sângele Hristosului Tău.”. Cu adevărat, chiar în acest moment a avut loc o minune de neconceput pentru mintea umană. Odată cu transformarea pâinii în Trupul Domnului, jertfa este încheiată. Pe Sfântul Altar Îl avem acum pe Hristos Cel Răstignit și Înviat și, împreună cu cei Doisprezece Ucenici, în sala cerească a Sionului, participăm la Cină. Această cină a mulțumirii și a recunoștinței nu diferă în niciun fel de Cina cea de Taină primordială din Joia Mare. Sfântul Altar a devenit Masa Jertfei, a devenit Golgota. Așa este, pentru că Taina Euharistiei este o imagine a jertfei de pe Golgota. În Dumnezeiasca Euharistie, ca și pe Golgota, Hristos este jertfit. După Golgota ajungem la Înviere. Euharistia este Paștele neîntrerupt al Bisericii și ne asigură de bucuria Împărăției viitoare.
Să ne oprim puțin mai mult asupra conceptului de Euharistie ca jertfă.
În primul rând, acest aspect este evident în cuvintele Domnului, când a dat Taina Ucenicilor Săi: „Beţi dintru acesta toţi, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţi se varsă spre iertarea păcatelor.” (Matei 26:27-28) Domnul

vorbește clar aici despre jertfa Sângelui Său, care este „pentru mulți se varsă pentru iertarea păcatelor”. Este într-adevăr impresionant că Domnul, când vorbește despre jertfa Sângelui Său, nu a fost încă răstignit; cu toate acestea, El folosește cuvântul „vărsat” la timpul prezent. El nu folosește timpul viitor și spune de exemplu: acesta este sângele meu care „va fi vărsat”, ci sângele meu care „se varsă”. Care este sensul acestui lucru? Părinții luminați ai Bisericii ne descoperă următoarele: Domnul și-a vărsat Sfântul Sânge o singură dată pe Golgota pentru viața și mântuirea lumii, pentru toți cei care au trăit de la Adam și vor trăi până la a Doua Venire. În Dumnezeiasca Liturghie, înțelegerea comună a timpului, care este împărțit în zile, ani și secole devine irelevant. Pentru Dumnezeu, așa cum știm, nu există prezent, trecut și viitor. Totul înaintea Lui este un prezent etern. În mod similar, la momentul săvârșirii Tainei Sfintei Euharistii, se aplică „timpul liturgic”, prin care totul se transformă în prezent, pentru ca oamenii din orice timpuri să aibă ocazia să se apropie de Taina cu cei Doisprezece Ucenici din Ierusalim și să se folosească de ea.